

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Lepida historia femin[a]e, ab alijs minùs curatos, magis curantis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

rare sibi melotem suam, vt, orto die, statione deserta, migraret. Sed nocte media Gratiam Dei, habitu exquisitissimæ virginis, ei apparuisse, vetuissèque, ne inde latum vnguem discederet; sed secum, eodem loco, perseueraret: nihil enim illi mali euenturum: si desint homines, non deesse Deum. Perseuerauit, & illico mentem tranquillam accepit; non accepturus, si alibi quæsiuisset. Nempe cum illo sentire oportet, qui dixit: *Gratia Dei sum id, quod laboraui: non ego autem, sed Gratia Dei mecum*: quæ tantò plus operatur, quantò plus momenti habere creditur: credit autem is magis, qui humanis viribus fidit minùs.

Appositè hîc recenferi potest, quod lepidè gestum idoneus author scribit, de Aleyde prudentissima Vallis-Ducis Abbatissa. Clarissimus Brabantia Dux Henricus huius nominis secundus, filia suæ Margaritæ, in Brabantia, nobile cænobium Vallis-Ducis dictum exædificarat, ordinique Cisterciensi sacrum esse voluerat. Ei cænobio prima præfuit Aleydis prisca & integri moris, vt & stemmatis, femina, cui neque ingenium defuit, neque virtus, neque linguæ gratia, aut lepos loquendi. Hoc cænobium, vt de more visitaret Guilielmus Villariensis, postea Clareuallensis Abbas, friuolas Monialium, contra eam, & planè muliebres de nihilo querelas excepit. Querelarum grandissima erat, quòd Antistita fratribus Dominicanæ & Franciscanæ familiæ hospitio acceptis vinum atque pisces apponeret; tunicas quieturis mundulè lotas præberet, pedésque eorum calida iuberet abluere: quæ tamen omnia non faceret Monachis sui ordinis, cum venirent; quibus vtique par esset, liberaliorem curam impendere. Audiit hanc sui accusationem prudens & ingeniosa mulier, atque modestè subridens licentiam petijt respondendi. Qua obtenta: Vera, inquit, sunt, de quibus accusor, negare non possum; possum tamen excusare, si causam rationemque volunt audire sorores meæ. Prædicatoribus & Minoribus fratribus, vinum & pisces, cum possum, largior: siquidem illi pecunia destituti talia sibi emere nequeant: *vestris autem Monachis id ipsum non facio, quia egredientibus, vt confido, & scio, datur pecunia, unde possunt emere & habere*. Fratribus, qui pedibus conficiunt iter, cœnòque lutati ac lassitudine pleni, apud me diuertunt, tunicas, vestésque linteas non obsoletas suppedito, vt nocte commodiùs quiescant: *Monachi autem nostri equites vadunt,*

1. Cor. 15.
10.

V.
Thom. Cantipratanus l.
Apum. 2. c.
10. §. 8.

K

& in

et in mantis suis tunicas et vestes portant, quas cum voluerint, poterunt immutare. Fratribus illis aqua pedes curare recreari, quia eos sudoribus et luto fordidos afferunt: Monachis autem vestris idem non facio, quia equis altioribus insidentes ab immunditibus talibus possunt conservari. Hoc responsum ubi Abbas, ubi Monachi, ubi Moniales audiuerunt, risu leporem, silentio et admiratione tacita sapientiam Antistitæ approbaverunt.

- V I. Ad eundem modum diuina Prouidentia iudicat iuandos, qui aliunde destituuntur; aliunde autem sibi nimis attentè anxietate prouidentes censet ope destituendos. Nudus erat Adam, nec dum sartor fuit in terris, qui eum Melitensi veste tegeret: & ecce non dedignatus est Orbis Conditor officium subire pellionis: nam fecit Dominus Deus Adæ et uxori eius tunicas pelliceas, et induit eos. Qui etiam hodie multos induit, quos milites exuunt spoliantque. Cur enim nudos esse sineret homines, qui aues plumis, pisces squamis, quadrupedes corijs pilisque tegit? Ingressus erat in Arcam, cum animantibus, Noë, sicut praeceperat ei Deus: et inclusit eum Dominus de foris. Ecce quia nemo fuit, qui ostium foris obleraret aut obli- maret, Deus ipse Noëticae familiae voluit esse ianitor. Agar ancilla, affligente eam Sarai, fugam inijt. Fugit homines affligentes, inuenit Gen. 16. 7. Angelos consolantes. Et rursus, alia vice, cum filio eiecta errabat in solitudine Bersabee. Cumque consumpta esset aqua in vitro, abiicit puerum subter unam arborum, quae ibi erant. Et (relicto eo) abiit sedens, è regione procul, quantum potest arcus iacere. Dixit enim: Non video morientem puerum: et sedens contra, leuauit vocem suam, et fleuit. Sic ab ipsa matre sua destituti exaudiuit Deus vocem pueri: vocauitque Angelus Dei Agar de caelo, dicens: Quid agis Agar? noli timere: exaudiuit enim Deus vocem pueri de loco, in quo est. Sic filio matri, Gen. 22. 10. matri puteus et aqua à Deo est data. Alter quoque filius Abrahae Isaac, non iam à matre destitutus, sed à patre lignis et aræ impositus, atque in victimam ligatus, cum eò deuenisset, ut ictum expectaret et ferrum ceruice reciperet (iam enim Abraham extendit manum, et arripuit gladium, ut immolaret filium suum) ab omni alio auxilio desertus, de caelo subsidium accepit. Siquidem Angelus Domini de caelo clamauit, dicens: Abraham, Abraham: Qui respondit: Adsum. Dixitque ei: Non extendas manum tuam super puerum, neque facias illi quidquam. Ad hoc auxilium Deus iam tum respexit, cum Isaac